

[POŁKORCZEK *sb m*

połkorczek a. pułkorczek.

N pl półkorczuki.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Naczynie i miara pojemności równa połowie korca równej miary, tj. z powierzchnią wyrównaną do linii brzegów: Tego sładu przychodzi do roku równej miary kor[ców] 486 1/2, a 4 półkorczuki, co miarę jemi oddawają, czyni 1 kor. wierzchowaty, co uczyni wierzchowatych kor. 243 i quarta 1. LustrWpol II 133.

Cf **POŁ** »puł korca«, **POŁKORCA**, **[POŁKORCZAK]**, **[POŁKORZEC]**, **POŁUKORCA**, **[PUŁKORCZE]**

MFr